

Sopotnik Zoltán

Angyalkaparó

(versregényrészlet)

Cigányzúgó

Belezúgnak az angyalok a cigányokba, amikor leesnek. A múltkor konkrétan belerohantak két cigány férfiba, amikor kiabálva mentek az utcán, hogy nemsokára rendőrségi razzia lesz. Valahogy beléjük olvadtak, mint a reggeli köd. (Egy kislány az egyik angyal sarkát látta utoljára, elájult.) Azóta sem látták távozni belőlük, kiszedni meg nem akarták. A tudás a látóasszonyban megvan hozzá, csak az akarat hiányzik. A tudás a közösségben megvan, csak a ritmus, az áldott, átkozott ritmus hiányzik. (A kislánynak azóta idegen sarka lett.) Mint a sziréna, sötéten sikítanak tovább a közeli erőmű tornyai. Beleszakadunk a valóságba megint.

Bachot támasztani

Rög a szerzetes, aki a templom alatti állatkórházban segédkezik, feltámasztaná Bachot. Nem, Bartókot. Plusz Glenn Gould-ot, hogy játssza szét az eget. Bach-hal, nem Bartókkal. Hátha megállna tőle az angyalhullásom. Azt mondja, ő így segítene ferde valóságomon. Amikor az elsőt megláttam, Glenn épp Bachot játszotta YouTube-on. Alig fogtam fel, mi történik, aztán az egész képet megtámasztotta a zene, azok a mennyekig zúgó zongorahangok. Alatta meg az a morális morgás-dúdolás, az a tiszta ész feletti kattogás. Az Első mosolya leterített, ahogy egy pillanatra megállt nekem szemmagasságban.